

мжчихх да се покажътъ, но напусто: стѣната бѣше много висока. Като помислихх малко, двамата другари се съгласихх: Драганчо да се покачи на Петковитѣ рамѣна, Петко ще се исправи и така ще напълнѣтъ торбичката съ сливи. Каквото казахх и направихх. Драганчо стъпи на Петковитѣ рамѣна, като се опираше о стѣната, а Петко полегка се исправи и Драганчо захванх да кжса сливи и да туря въ торбичката.

Въ това врѣме отъ съсѣдната кжща залаж едно куче. Драганчо и Петко се умѣлчяхх, но кучето продължаваше да лае. То разярено прѣскочи ниския плетъ на двора и се спуснх върху нмъ. Драганчо взе да бърза още по-вече да туря въ торбичката. Петко го бѣше страхъ, защото кучето го доближи и дръпнх за крака. Тосъ часъ Петко се дръпнх, изви се и уплашенъ хукнх да бѣга. Драганчо тупнх отъ горѣ и се удари въ стѣната. Главата му бѣше наранена и отъ нея течеше кръвъ, а дѣсната му ржка бѣше счупена.

Кучето не прѣставаше да лае. То събуди и други съсѣдни кучета, които се събрахх около Драганча. Отъ тукъ, отъ тамъ се подадохх изъ вратата хора, за да видѣтъ, що е станжло. Драганчо уплашенъ плачеше на мѣстото си. Той не можеше да помръдне, защото се бѣше много злѣ ударилъ. Надойдохх хора около му, распитахх го и го прибрахх. По торбичката го узняхх, че той кралъ сливи, за това не ж снехх отъ рамото му.

На другия день повикахх родителитѣ му и го занесохх у тѣхъ. Цѣли петъ мѣсеца леж Драганчо болѣнъ, а коги оздравѣ, останх съ счупена ржка. Колкото и да го питахх, никому не каза, че билъ съ Петка, но отъ тогава двамата другари вече не се сдружихх.

